AR RAHVUS-RAAMATUKOGU
ENSV Riikliik Avalik Raamatukogu

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL — WILLIAM BOOTH, ASUTAJA — ALFRED LOCKYER, DIVIISI-KOMANDÖR

Nr. 43 — Veebruar 1933 — 5. aastakäik

Haara kinni võimalustest!

Kirj. kolonel Dean.

ARMEE Asutaja kõneles kord koosolekul teemil: „Sa sured sel aastal!“ Sellel pühapäeval oli hommikusel koosolekul keegi mees, väliselt otsustades täiesti terve, aga enne kui Asutaja lõpetas õhtuse koosoleku, tuli teade, et ta on surnud.

Kaks nädalat hiljem oli mul võimalus viibida samal platvormil. Just siis, kui tahtsin tõusta üles kõnelema, lükkas keegi seersant platvormil mulle külge ja ütles: „Kolonel, mõelge kui hirmus! Inimestest, kes olid siin koosolekul kahe nädala eest, on nüüd juba kuus surnud! Tundsin nende hulgast nelja.“ Kõigile neist oli möödunud lõikuseaeg ja suvi oli läinud.

Nüüd ma tahaksin küsida sinult: Mida oled sa teinud oma võimalustega?

Kord igavikus, pimeduses, kus on hulgumine ja hammaste kiristamine, kahetsetakse möödunud võimalusi, mil oleks võinud võtta vastu armu ja halastust.

MIDA SINA TEED OMA VÕIMALUSTEGA?

Palju on hingi, kes ei taha minna nimetatud pimedusse. Nad mõtlevad otsida Jumalat; laulda võidu- ja hõiskelaule: siiski sääl, kus neil on tarvis ronida halastuse kõrgustele, nad libisevad allapoole hukatuse sügavustesse. Mispärast? Sellepärast, et nad jätsid hooletusse oma võimalusi.

Pane tähele, et võimaluste ajajärk on piiratud. „Täna on õige päev... ära tee mitte oma süda kõvaks.“ Tuleb öö. Mõnele meie seast päike veereb juba. Su noorus on juba möödunud, sa oled raisanud oma energiat ja üsna vähe on veel alles. Mida sa teed selle vähesega?

Ükski ei tea, kui lühike on aeg, mis antud sinu kätte. Kas sa tead, et elu on nagu kergesti katkev pillikeel? Kui õhk, mida sa hingad enesesse, takistatakse ainult lühikeseks ajaks, ei ole sinust enam midagi muud järel kui mullane ihu.

Kuna elu on nii teadmata ja kõikuv, on väga hädaohtlik jätta oma võimalusi tarvitamata.

Siin on ruumi kirjutada juhtumisest Briti hästituntud printsist, kellel oli harjumus hilineda, ja sellepärast teda nimetati väikeseks printsiks „kümnel minutil“. Lõppude lõpuks maksis ta nende „kümne minuti“ eest oma elu.

Kord kui prints oli Briti vägedega Lõuna-Aafrikas, tuli sõnum, et nad endid ette valmistaksid suurele Zulu päältungile. Tema kõrgus arvas, et tema on enam väärt kui kõik zululased, ja ei pannud hoiatust tähele, kuigi tema sõdurid palusid, et tehtagu mingisugust ettevalmistust. Ta toimetas nii nagu „rumal“ ja ütles: „Aega on veel küllalt!“ kuni kahurikuul tuli ja hävitas ta.

HAARA KINNI VÕIMALUSTEST!

Järgmine jutustus näitab, kui tähtis on, et meie tarvitaksime iga võimalust, mis meil on ees.

Keegi inimene, otsides kotkamune, ronis kõrgele kaljule. Ta kinnitas kõie tugevasti kivirünka külge ja laskus allapoole, kuni märkas otsitavaid kotkamune, mis olid väga kallid.

Sellel kohal oli kaljus lõhe, kuhu oli väga raske pääseda. Viimaks tal õnnestus pääseda sinna ja rõõmust ärevusel olles, ta laskis lahti kõie.

KARTIS KAOTADA VÕIMALUSE!

Sel silmapilgul unustas ta täiesti kotkamunad. Tema pääs oli ainult üks mõte — järsk kalju ja hirmus kuristik all. Ta teadis, et ükski ei kuule tema appihüüdu. Ta nägi, kuidas kõis kaugenes, ja silmapilk mõõtis ta silmadega selle kaugust. Ta nägi, kuidas kõis lähenes, aga teadis, et see ei tule enam nii ligidale. Ta mõistis, et peab otsustama silmapilkselt.

Võttes kokku terve oma jõu ja paludes Jumalat, hüppas ta, haaras kinni kõiest ja pääses.

Patune, sa oled roninud üles siledale kõrgele kaljule, otsides maailma rõõmusid. Sirutades selle järele oled tulnud hädaohtu. Aga Jumal saadab sulle veel võimaluse-kõie. Hüppa selle järele, et päästa oma elu! Kui sa praegu ei pinguta oma jõudu, siis võib-olla ei tule enam teisi võimalusi. Hüppa ära möödunud õnneotsimise hädaohtlikust kohast. Hüppa just praegu, ja sa leiad kindlasti päästmise.

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London
101 Queen Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.

Ametlikke teateid.
Ülendusi.

Leitnandiks ülendatud — proovileitnant Vladimir Muul.

Alf. W. Lockyer

Diviisi-komandör.

JUHATAJA MÄRKMEID.

Me saime teada, et kindral ja proua Higgins jatkavad oma sõjakäiguga päikeserikkas Indias, ja meie kiidame Jumalat kõigi võitude eest, mis Ta annud, ja kõigi hingede eest, kes otsisid ja leidsid päästmist. Meie palve on, et Ta õnnistaks neid edasi ja annaks meie juhtidele palju edu.

Meie saime väga vaimustatud kolonel Westergaardi, Soome territooriumi juhataja, külastusel, keda võeti vastu suure vaimustusega rahva poolt. Tema poolt juhatatud koosolekud olid õnnistusrikkad, ja mitmed hinged otsisid Päästjat, ning kõik said julgustatud tema tervesüdamlikust salvatsionismist. Samas lehes leiame rohkem kirjutatud koloneli külastusest.

Järgmine külastaja on komandörleitnant Gundersen, kelle koosolekute teadaande leiate viimasel leheküljel. Teie leiate ka lühikese komandöri elulookirjelduse, ning meie anname nõu, et kõik sõbrad külastaksid võimaluste järele komandör Gunderseni koosolekuid. Mul on rõõm võtta osa kõigist tema poolt juhatatavaist koosolekuist. Paluge kõik sõjakäigu eest, et Jumala Püha Vaim aitaks kõiki ja et patused leiaksid päästmise ning usklikud võiksid minna edasi väest väesse.

Sellel kuul algab rahvuslik üleskutse rahakorjamise näol, ja meie palume kõiki sõpru toetada meie tööd vaeste ja puudustkannatajate hulgas Eestis. Kui meie rahakorjajad tulevad teie juure univormis, siis palun, olge nii lahked ja aidake meid.

Mul on rõõm teatada, et proua Lockyeri tervis on paranemisel, kuid ta ei või siiski veel lahkuda ruumidest. Me usume, et ta terveneb peagi.

Minu palve on, et Jumal oleks meie kõikidega järgneva kuu jooksul kõiges, mida me teeme, nii et Jumala riik võiks minna edasi meie läbi.

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD'u".

Jeesuse Kristuse meel.

Kindral Higginsi kõne Stokholmi auditooriumis 2. oktoobril 1932.
Viil. 2:1—11.

Kindr. Edw. Higgins.

PAULUS manitseb meid olla Kristuse sarnased Tema alandusevaivaimus, mida Ta ilmutas nii auliselt. Kui ilus on Tema alandus! Ta võttis enesele sulase näo. Ta esimene paik siin maailmas oli sõime. Ta varjupaik — laut. Ta oli sulane. Ja Ta oli sarnane kogu eluajal. Alandus on kristliku elu kroon. Selle auta, selle krooniita on kõik muu kaduv ja kasuta. Milline needus on uhkusevaim, oh, kuidas uhkus on hävitanud elusid! Olgem Jeesuse sarnaselt alandlikud!

Kuidas Ta pidas alal oma alandliku vaimu

IGAS ELU SEISUKORRAS?

Teie arvatavasti mäletate, kuidas Ta istus viimasel õhtusöömaajal oma jüngritega lauas. On öeldud, et Jeesus teadis siis, et kõik meelevald on antud Tema kätte. Milline meelevald — ja siiski on kirjutatud, et sel ajal Ta tõusis üles laua juurest, pani enesele rätiku ümber ja pesi oma jüngrite jalgu. Sel silmapilgul, kui Ta tundis oma meelevalda, arvas Ta kõige paremaks näidata oma kõige suuremat alandust. Meie armastame Teda sellepärast.

Sarnane alandusevaim muudab meie elu rikkaks ja ilusaks. Kui meil puudub alandus, siis kogu meie elu on rikutud. Uhkus on suur takistus Jeesuse sarnaseks muutumises. Esiteks rääkis Jeesus oma mäejutluses, et vaimust vaesed saavad rikkaks.

Aga meie ei pea muutuma Jeesuse sarnaseks ainult selles, millest rääkisin juba. Paulus toob ette veel teise külje Jeesuse iseloomust. Ta tahab, et oleksime Jeesuse sarnased sõnakuulmise-vaimus, mis oli alati näha Jeesuse elus. Salmides, mida meie lugesime, on öeldud, et Jeesus oli sõnakuulelik surmani. Kui Ta oli sõnakuulelik surmani, siis ei olegi tarvis enam rääkida millestki muust. See on pääpunkt. Ja kui Ta oli sõnakuulelik surmani, siis kogu Tema elus oli näha sõnakuulelikkust. Kogu oma eluajal ütles Ta, et on tulnud täitma oma Isa tahtmist. Ta tuli selleks maailma. Ta võttis enesele ja

KANDIS OMA RISTI.

Vaev, vaesus, üksildus ja nälg ei suutnud takistada Teda sõnakuulmises.

Kui Tema elus on silmapilk, millele jälgida näib olevat meile raske, siis see peab olema Keetsemanes, kui põrgu saatis välja oma väed, püüdes takistada päästmistöö täitumist, kui meie Issand pidi otsustama, kui kogu maailma viletsus ja häda, patt ja äraneedmine pandi kibedasse karikasse, mida pakuti Temale. Ta oli üksi. Need ei valvanud, keda Ta käskis paluda ühes Temaga. Ainuke kord, mil Ta küsis teiste kaastunnet, ja siiski Ta ei saanud selle osalliseks. Üksinda! Karikas anti Temale. Teie teate, mis Ta ütles: „Kui see on võimalik, siis mingu seesinane karikas minust mööda. Siiski mitte minu tahtmine, vaid Sinu tahtmine sündigu!" Isegi kõige kibedamal silmapilgul, kui Ta pidi tühjendama kibeda karika, tahab Ta nagu öelda: „Ära mõtle minule! Sündigu Sinu tahtmine, Isa!" Üheltki inimeselt ei nõuta, et ta peaks elama läbi sarnast kurvastust või jooma sarnast karikat, aga kui mitu meie seast ei taha olla sõnakuulelikud ka väikestes kurvastustes ja kannatustes.

Sõnakuulmine on parem kui ohver. Sa võib-olla oled ohverdanud, võib-olla sa oled öelnud: „Ma ei või minna sinna, aga ma maksan kellegi teise eest, kes läheks. Ma ei või teha seda, aga loodan, et keegi teine teeb seda." Sa pole olnud sõnakuulelik. Ehk jällegi sa oled püüdnud teha midagi muud, et rahuldada Jumala nõudeid. Lase Jeesuse Kristuse meel olla sinus! Ainult siis sa võid minna teel, millele Jumal kutsub sind. Sa pead kuulma Tema käske — ja siis su elu on sõnakuulmise-elu, Jumala tahtmise tee.

Veel üks külg, milles Kristus on meile eeskujuks, nimelt oma allaheitmises — see oli suurim, mida maailm kunagi on näinud. Ta oli sõnakuulelik surmani, ja isegi ristisurmani. Sõnakuulelik surmani — kas sellest ei olnud küllalt Temale, kes elas oma Isa majas ning keda imetlesid inglid. Kas sellest ei oleks olnud küllalt, kui Ta oleks valinud endale kergema surma. Aga ei — Ta ei olnud mitte ainult sõnakuulelik, vaid sõnakuulelik ka ristisurmani. Kui oleks olnud veel mingisugune madalam viis kuidas surra, siis Ta oleks valinud selle. Kui oleks olnud suuremaid valusid, siis Ta oleks läinud neist läbi. Ta võttis seda enesele ja

LÄKS NII SÜGAVALE ALLA

kui võimalik. Ta elu pühendamine oli täielik. Ta läks teed lõpuni.

Ei olnud enam teed, millel Ta oleks pidanud käima, Ta käis sellel nii palju kui tee oli Temale määratud.

Miiline needus on selles, kui peatutakse poolel teel! Kui mitu elu on rikutud selle läbi, et inimesed panevad ise ette tingimusi! Millise au sa oled kaotanud, kui paned ise oma südames tingimused ja takistused teele ette! Üksi inimene ei teadnud neist. Võib-olla sa oleksid võinud võita teatud silmapilgul aulise võidu Jumalale, võib-olla ka tuhandeid võite, aga siis sa peatusid ja panid takistused ning tingimused teele. Kuigi Jeesus elas juba kolmkümmendkolm aastat maailmas, kannatas nii palju, nälgis ja janunes ning oli mahajäetud sõpradest, aga kui Ta tuli Keetsemane ja oleks öelnud Temale pakutava karika kohta: „Ei, seda ma küll ei või tühjendada", siis Ta elu oleks ainult arvatud äramõistmata ja auliste elude hulka, aga Ta ei oleks siis ostnud meile mingisuguse vabaduse.

Võib-olla mõni teie seast on elanud aulist elu ning on võitnud aulisi võite. Sa oled käinud pikka teed — aga siis sa peatusid. Sa ei läinud tervet teed. Oleksid sa läinud tervet teed, siis ükski meie seast ei tea, millised oleksid olnud selle tagajärjed. Sa ei tea, kuidas Jumal oleks võinud saada austatud sinu elu läbi. Kord sa ütlesid: „Ma jälgin Sind!" Aga kui vaatame ligemalt, siis sa tahtsid minna ainult osa teest. Tema pidi jätma sind, sest Tema läks tervet teed.

Praegu on sulle kutse. Maailmas on palju viletsust. Mida see kõik tähendab? See tähendab, et maailmas on tarvis

MEHI JA NAISI,

kes on häätahtlikud minema tervet teed ühes Jeesusega. See tähendab, et nõnda kui Jeesus oli valmis näitama oma häätahtlikkust, nii pead ka sina ilmutama oma sõnakuulelikkust. Sind kohtab kutse ohvrile, kutse allumisele, kutse risti enesele võtmisele. Kas tahad sa vastata kutsele? Lase mööduda kõik minevik selle eksitusega, kõigega, mida sa mõtelnud ja mille üle sa muretsenud. Jeesus ootab, et sa pühendaksid uuesti oma elu ja jälgiksid Teda kuni tee lõpuni.

Aidaku Jumal, et sa võiksid vastata Temale praegu! Sina, kes tunned, et su teenistus ei ole olnud, mis ta oleks pidanud olema, tule ja lase oma süda saada puhastatud kõigest, mis tulnud tee pääl ette, pühenda ennast õigele teenistusele ja lase püha allik voolata su elus ning täita sind armastusega, allumisega ja sõnakuulmisega. See allik ulatub sinuni ja minuni. Palume kõik Jumalat kogu südamest selle asja pärast!

Piibli nurk.

Tänuandmine.

Iga päev tahan ma sind austada ja su nime kiita ikka ja igavesti.

Laul 145:2.

KAS ma olen sunnitud tänu andma?" küsid sa. „Kas ma võin unustada ebaõiglust maailmas, rasket koormat igal nädalal, pisaraid, südamemuresid, vaeste ja rõhutute kibedaid hüüdeid?"

Ei, sa pole sunnitud tänu andma. Sa võid seda teha küll näiliselt, kuid sellega sa ei peta Jumalat ega ennast. Aga sa võid luua tänuandmist. Tee oma parimat, et maailm saaks paremaks ja õnnelikumaks, ja sinu süda hõiskab siis rõõmust; sellel tunnil hakkad sa nägema Jumalat esmakordselt, ja sa veendud, et Tema teeb just sedasama, mida sinagi teed — Tema parimat maailma kasuks.

*

Meie pühitseme tänuandmise päeva kord aastas, kuigi meie võime pühitseda seda igapäev aasta läbi. Meil pole tänuandmise päeval rohkem õnnistust kui päev enne või pärast seda; ainult meil on rohkem oma õnnistuste kehastust, ja seda meie võime ja peame tegema igapäev.

Jatkuv tänuandmine on kindel jõud inimese elus, sest paljud asjad on rohkem nõrgestavad kui rahulolematus. Jumalat igapäev kiita ja tänada, see tähendab Jumala suurenevat lähedust iga päev, nõnda kui meie tunneme ikka rohkem ja rohkem Tema armastavat heldust ja Tema hella armu.

*

Tänuandmise päev on aeg uueks ühinemiseks. Vanas testamendis rahvas kogunes kaevu juure ja oli üheskoos sõpruses. Nüüd meie koguneme kodukolde ümber ja ühineme kui sõbrad ja armsad inimesed, sest me pole enam eraldatud.

Kas poleks hää, tänuandmise päeval kaevata kaevu, mis tähendaks suuremat lähenemist Jumalale, tihedamat sõprust nendega, kes on Tema lapsed, ja rohkem ihaldada elada nii nagu see on Tema meelepärast?

Kas poleks hää, tänuandmise päeval anda oma tõotused, et tahame loobuda kõigest isekusest, mõttetusest ja igasugusest patust — loobuda kõigest, mis ei meeldinud Jumalale ja meile endile, loobuda eksielust, ja pöörata oma pale võiduelu poole?

Mis oli apostel Pauluse suure rahulolu saladus? Kuidas võis ta öelda, nagu ta tegi sageli, „kõigis asjus tänada?" Ta oli leidnud elu sisu.

Tema südames asus jumalik Lunastaja, kelles oli paranemist patule ja andestust patustele. Temas oli igavene elu.

Ülestõusmine oli suurim osa Pauluse optimismis. Ta nägi kaugele üle peksmise, vangipõlve, laevaõnnetuse ja surma. Ükskõik mis ka juhtus temaga — ujudes lauatükil avaral merel, lamades poolsurnult oma vaenlaste kiviviskamise all, vangikongis, — tema hing laulis tänuandmise lõpmata laulu.

Kui ta seisis nisulaeva lael suure tormi ajal ja käskis laevamehi võtta leiba, leidis ta aega kardetaval pinnal tänada Jumalat enne söömist. Praegusel ajal elavad paljud inimesed sellist tegevat ja enesesse koondunud elu, et nad ei leia aega tänada Jumalat toidu eest, mis on kodus nende laual. Maailm peab õppima rahulolu ja tänulikkust Pauluselt.

Emadele ja kodule.

TÕOTATUD ÕNNISTUSED.

Rahu, mida annab Jeesus.

„Mina ise tahan sinuga minna ja sulle rahu anda." 2. Moos. 33:14.

KUI Mooses viibis Siinai mäel Jumalaga, saades seadusi ja juhatusi tulevaseks teenistuseks, tegi rahvas kuldvasika ja oli ebajumalateenistuses. Nende patt tõi Jumala viha nende üle. Mooses kõneles Jumala ees nende kasuks — imeline eestkostmise palve! (2. Moos. 32:32). Meie ei tea enne suurt Igavest Hommikut kõike, mida on saavutatud palvega. Tõesti „palved muudavad asju." Meie seltsilised, emad ja naised võivad aidata jumalariiki sel teel — palved üksikhingede eest, seltsiliste eest paganamail, maailma pimedais paikades, meie suurel võitlusväljal.

Mooses palus, kui rahva koorem lasus raskelt tema pääl. Jumal andis talle kindlustuse: „Mina ise tahan sinuga minna ja sulle rahu anda." (2. Moos. 33:14). Koorem on küll siin, kuid ka suur Koormakandja viibib siin, et aidata erilisel kombel, ja selles kõiges ongi vahe. See tähendab, väliselt võivad olla küll vastolud, kuid hingerahu ja hingamine on Tema sulasele.

Ja nõnda ka tänapäev hing, mis on tõesti Issanda oma, Tema armu tõotuse järele, omab sama õnnistatud tõotuse, mis rohkem väärt kui kuld: „Mina ise tahan sinuga minna." Kas me pole leidnud, et Jeesus võtab enese kanda iga risti raske otsa? Et pimedaimal tunnil Tema ligiolu teeb selle valgeks?

Samuti ka kannatuste ahjus, kui sääl on „üks, kellel Jumala poja nägu, kellele tuli ei tee viga." (Taan. 3:25). Sääl pole küll kogu aeg ülevoolavat rõõmu, kuid sääl on midagi palju paremat, — vaikne Jumala ligiolu.

On enesestmõistetav, et kui tahetakse omada Päästja ligiolu, peab olema selleks üks tingimus — elu, mis täiesti antud Tema valve alla. Selline elu peab väljendama igapäevases tegevuses ja läbikäimises elava Kristuse väge, nõnda nagu rahvas sai teada Peetrusest ja Johannesest, et nad olid viibinud Jeesusega. (Ap. t. 4:13). Kahtlemata jätab Päästja ligiolu mõju inimese iseloomule.

Kas sa ihaldad Tema ligiolu nõnda, et oled valmis jätma kõik selja taha, mis takistab? Ilmalikule — uskmatule — on Ta kui „juur põudsest maast; ei olnud Temal nägu ega austust, küll meie nägime Teda, aga Temal ei olnud mitte seda nägu, et meie teda pidime ihaldama." (Jes. 53:2). Kuid usklikule Ta on „nägusaim mees kümne tuhande seast" (Üleml. 5:10). Ehk uue testamendi sõnadega: „Teile nüüd, kes teie usute, on Ta kallis." (1. Peetr. 2:7.)

Ja lõpuks, kõik soovivad Päästja ligiolu elu viimasel hetkel. Keegi tähtis ja hää mees jättis oma viimseks tunnistuseks, kuna tema jalad astusid surmavalda: „Jeesus on elav tõelisus." Laulja ütleb 23. laulu ilusate sõnadega: „Ka siis, kui ma käin surmavarju orus, ei karda ma kurja, sest et sina minuga oled." (Laul 23:4). Nõnda siis, rõõmus või muredes, elus või surmas — Päästja ligiolu on see, mida vajame kõige rohkem.

Nõuandeid perenaistele.

BOORHAPPE KASULIKKUS.

Kui lisada natuke boorhapet veele, milles keedetakse juurviljа, annab see juurviljale ilusa värvi.

*

Köögirätiku pesuveele lisatagu natuke boorhapet, mille läbi plekid kaovad kiiremini ja rätik omab ilusa värvi.

*

Kuumas vees tehtud kange boorhape lahund omab puhastuse ja tervendamise võimeid.

*

Kui teie lisate natuke boorhapet nõudepesu-veele, omavad selle läbi klaas- ja hõberiistad ilusa läike.

*

Üks osa boorhapet ja kaks osa mett või glitseriini on hää arstirohi haigele kurgule.

*

Teelusikatäis boorhapet sulatatud tulises vees ja lisatud juuksepesu-veele, annab hääd tagajärge.

*

Boorhape teeb kõva vee palju pehmemaks.

Hollandi-India häätegevuse postmargid.

Hollandi-India valitsus andis luba Päästearmeele anda välja erilisi postmarke. Sissetulek markide müügist läheb Päästearmee töö hääks Hollandi-Indias.

Päästearmee on kõige suurem filantroopiline organisatsioon, mis hoolitseb iga päev Hollandi-Indias 3000 mahajäetud laste ja täiskasvanute eest, vaatamata nende rahvusele, raassile või usule. Sellel on 38 kodu ja haiglat lastele, pidalitõbilistele, puudustkannatajaile, vabastatud vangidele ja töötatöölistele. Häätegevuse postmarke müüakse sama hinnaga kui harilikke postmarke ja tarvitatakse samuti kui harilikke marke. Margid on maksvad detsembrikuust 1932 kuni septembrikuuni 1933.

Määrused, kuidas rikkuda last.

1. *Alake sellega, et annate temale kõik, mida ta tahab ja millal ta tahab.*

2. *Rääkige oma sõpradele tema juuresolekul, kui teravmeelne ja tark on ta.*

3. *Laske teda kuulda, kuidas ta vanemad tülitsevad isekeskis.*

4. *Öelge temale, et ta on teile liig armas.*

5. *Laske teda jääda kodu, kui ta ei taha minna pühapäevakooli või kooli.*

6. *Näidake temale, et raha on teie pääsiht elus.*

7. *Nuhelge teda, kui ta tülitab teid, aga mitte siis, kui ta tülitab teisi inimesi.*

8. *Laske teda minna, kuhu ta ise tahab.*

9. *Seiske temaga ühes nõus tema õpetaja vastu.*

10. *Öelge temale, mis ta peab tegema (iseäranis, kui ta on pahas tujus); aga ärge ise tehke selle järele.*

11. *Ärge hoolige kunagi sellest, millises seltskonnas ta viibib.*

12. *Vaielge tema õpetajaga ja oma tuttavatega, kui laps on teie ligidal, ja näidake, kui vähe teie austate neid.*

Märkus: See ei ole mitte ainult teooria. Palju vanemaid on katsunud neid määruseid ja teevad nende järele ka tänapäev; ja neil on suur edu.

Pattude andestus ja uussünd.

On auline, kui meie patud on andestatud, aga veel aulisem, kui oleme uuesti sündinud. Jeesus ütles kord Jeruusalemma nõukogu liikmele Nikodemusele: „Kui keegi ei sünni ülevalt, ei või tema mitte Jumala riiki näha." Seda Ta ütleb tänapäev veel igaühele. Uus elu uue jõuga, uute sihtidega, uue huviga ja uue armastusega. Vana elu kõigi konarlustega ja patuga on möödunud. See on uussünd, või mida meie ka nimetame pöördumuseks. Kui Jumal oma poja Jeesuse Kristuse pärast andestab meie patud, siis on värav avatud uuele elule, pöördumusele. Aga andestuse läbielamisest ei ole veel küllalt, on tarvis minna läbi värava ja alata rännakut uuel eluteel. On palju inimesi, kes on kord saanud pattude andestust, aga nad ei alanud uut elu, läksid tagasi ja olid just seesama, kes ennemgi.

Ei ole küllalt, kui me palume kord-korra järele andestust pattudele. Ma kardan, et mitmed usuvad, mõtlevad ja õpetavad nii. Sellest ei ole küllalt, kui vanale riidele pannakse uus üle. Ei, meie peame otsima Jumala armu ja jõudu, selleks, et elada uut, „ümberpöörnu" elu tegudega ja viljadega, mis jäävad seisma Tema kõiknägeva pilgu ees. Uue eluta ei ole mingisugust kasu pattude andestusest ei mulle enesele ega ka teistele. Uue eluta meie ei saa näha Jumalat ega Tema kuningriiki. Jeesus ütles: „Kõik ei saa mitte taevariiki, kes ütlevad: ‚Issand, Issand,' vaid need, kes teevad minu taevase Isa tahtmise järele." Võib-olla mõni küsib ühes Nikodemusega: „Kuidas võib see sündida?" Sinu Jumal mõistab sind ja Ta ootab, et Ta võiks sinu hinge uuesti sünnitada, kui sa ainult tuled alandlikus palves ja annad ennast tervelt Tema kätte. Tee seda täna, just praegu!

Nils Petersson, ensain.

Läkitus komandör-leitnant Gundersen'ilt.

Ma sündisin väikeses linnakeses Norra lõunarannal. Keegi minu sugulastest ja tuttavaist ei olnud ümberpöörnud, ja üldse valitses linnas väga suur vaimulik loidus.

Siiski mäletan, et juba varases lapsepõlves oli mul igatsus Jumala järele, ja olles ainult kuue-seitsme aastane, käisin teatud kohal kodust eemal palumas Jumalat, kuigi ma ei näinud kedagi teist põlvitamas kui õpetajat kirikus, kui käisin sääl üks ja teine kord. Olles kaheteist aastane, läksin suvel maale, kus puutusin kokku tõsiselt päästetud inimestega, mõned nende seast isegi pidasid perekonna hommiku- ja õhtupalveid.

Järgnevail aastail ma palusin palju ning võisin mõjutada ka teisi poisse, mille tagajärjel meie kogunesime kas minu või kellegi teise poisi koju, kus me palusime, laulsime ja lugesime Jumala sõna. Aga ükski ei kannud meie eest hoolt ja vähehaaval meie seltskond lagunes, ja kui olin neljateist aastane, näis nagu minus oleks kustunud viimane säde vaimulikust elust. Järgmised aastad minu elus olid pimedad, ma tulin teiste mõju alla ja õppisin tundma patte, millest ma ennem ei teadnud.

Armee tulek.

Siis tuli Päästearmee meie väiksesse linna ja ma imestasin väga kuuldes orkestrit mängimas ühel pühapäeva hommikul. Orkester koosnes kornetist, kahest lõõtsapillist, kahest või kolmest tamburinist ja suurest trummist. Kõige ees kõndis lipukandja, siis orkester ja sellele järgnesid mõned sõdurid. Üüritud saal oli liig väike ja ruumipuudusel ma ei pääsenud esimesele koosolekule. Peagi pöörasid mitmed inimesed patuelule selja ja said endile koha platvormil, nende seas olid ka mitmed mu endiseid sõpru. Kuigi

Komandör-leitnant **Gundersen,** *kelle külaskäiku Eestisse oodatakse sellel kuul, kirjeldab siin artiklis oma kogemustest Päästearmees ja põhimõtteid tegutsemisel.*

see mõjutas mind väga, siiski ma tulin kahetsuspingile alles ühe aasta päraat.

Kui olin päästetud, tõusis mu hinges küsimus, kas saada päästesõduriks. See oli mulle tõsiseks võitluseks, aga tagajärg oli, et ühel pühapäeval mind võeti vastu sõduriks, ja samal korral sain ka lipukandjaks.

Kutse ohvitseriks.

Pärast seda, kui olin üks aasta sõdur, rändasin sõnakuulelikkuses Jumala vastu sõjakooli, et saada Päästeohvitseriks. Esimene aasta oli täis võitlusi, aga Jumal oli ligi ja andis võitu. Pääle selle mul on olnud mitmesuguseid vastutusi Armees, aga igas seisukorras ma olen olnud kindel Jumala kutses ja selles, et Jumal ise on äratanud üles Päästearmee. Ma olen võtnud oma ülesandeid tõsiselt ja otsinud Issandalt abi, aga nii nagu mu päev, nii on ka olnud mu jõud.

Siiski on mõned põhimõtted, mille järele olen alati tegutsenud, et arendada enese vaimuelu ja täita osavalt oma kohustusi ning et mul oleks õige mõju rahvale.

Ma olen pannud esimesi asju esimesele kohale ja olen püüdnud anda oma jõudu ja mõtet sellele, mis on just kõige tarvilikum.

Mul ei olnud piiratud tööaega.

Meie ajal arvestab rahvas tundidega, aga see ei kõlba päästeohvitserile, kelle siht on levitada jumalariiki.

Ma olen näinud inimesi, kes on pidanud kindlat piiratud aega, ja olen kurvastusega pannud tähele, et nende töö ei ole edenenud nii nagu ta oleks võinud. Töö kergelt võtmine ja oma liha ja vere hää põlve otsimine on vastand igapäevasele. Aga see oli tee, mida õnnistegija valis, ja oma teekonna lõpul tunnistas Ta, et on elanud Isa tahtmise järele. Olen püüdnud jälgida Temale.

„Üks asi korraga" on üks minu määruseid. Viimasel ajal olin palju ühenduses kindral Bramwell Boothiga, ning nähes kuidas tal oli palju tööd ja siiski ta koondas kõik oma mõtet ja jõudu just sellele asjale, mida ta tegi silmapilgul, — see jättis mulle suure mõju.

Kohanemise põhimõte.

Ma võin öelda alanduses, et olen võidelnud raskesti, kohanemiseks oma eluga. Ei ole kerge minna ühe inimese juurest teise juure ja mõista inimeste tarvidusi, mõtet ja meelt ning tegutseda igaühega põhjalikult, kuid see on siiski võimalik, kui kogume oma jõudu ja püüame kohaneda.

Panna tähele aega on veel üks minu määruseid, mis on tähendanud mulle palju. Olen tunnud inimesi Päästearmees, kes tulevad alati natuke hilja, nad ei saa aru, kui tähtis on olla täpne ajaga. Kõik hääd omadused ei või katta seda puudust. Ma olen alati püüdnud seada ennast selle järele, et olla kohal õigel ajal, ja selle tagajärjed ei ole ka varjatud mu eest.

„Tee kõik, mida võid, nii hästi kui võid ja nii ruttu kui võid" ei ole alati nii kerge elus läbi viia, ja kuigi mul on alati see määrus silmade ees, pean tunnistama, et vahest ma ei ole suutnud seda läbi viia. Siiski see on minu elus üks põhimõte, mille järele sirutan.

Kõik põhjalikult.

Põhjalikkus kõiges asjas on alati olnud minu silmade ees kui tähtis põhimõte. Ei või vaadata asja ainult väliselt — aga minge sügavale põhja, siis näib teisiti kui esiteks arvati.

Raske töö, valvsa meele ja enesevalitsuse läbi olen võinud arendada eneses heledat ja optimistlikku vaadet igale asjale. Kõik ebaõnnestused on püüdnud võtta minult julguse, aga ma panen neid kontrolli alla ja nii olen saanud päikesepaistet pimedasse taevasse.

Olen püüdnud inimestega õiglaselt ümber käia, olla kõikide vastu ühesguune ja ei ole valinud enesele lemmikuid.

Olen näinud raskusi, mis tekivad sellest, et üht armastatakse enam kui teist. Kas pean ütlema veel, mis on mind aidanud minu elus? See on usk ja andumus Jumalale ning tervesüdamlik äraandmine oma kutsele Jumalalt.

Mulle on tähendanud palju see, et mu süda on õige Jumala ees. Olen püüdnud olla alati valvel. Üks minu esimestest mottodest, kui olin veel noor salvatsionist, oli: „Päästetud selleks, et teenida!" ja ma võin öelda õiglasest südamest, et see on olnud alati mu ees. Veel üks minu mottodest on: „Võita või surra!"

Olen sirutanud selle järele, et olla lojaalne Päästearmeele ja ohvitseridele, kes on olnud minu juhatajad, kui ka nende vastu, kellele mina olin juhataja.

Minu armas abikaasa on mulle suureks toeks sõjas, ja palju võite on tema abi, palvete ja mõju tagajärg.

Tuleviku kohta mul on ainult üks igatsus, et võiksin teenida ustavalt Issandat ja võidelda hingede eest, viia neid Jeesuse ristile ja sellega tõmmata ligemale päeva, mil kord kõik peavad kummardama Issanda Jeesuse Kristuse ees.

Kindral

ja proua Higgins jatkavad oma sõjakäiku Indias. Päikeserikkas Ceylonis tervitati neid lehvivate lippudega ja halleluuja hõiskega seltsiliste poolt, kuna Colombo linnapää pidas tervituskõne. Esimestel päevadel külastas kindral ja proua Higgins Armee asutusi ja vaatlesid kirjut tänavaelu. Loodus, kliima ja rahvas on väga erinev meie maadest, aga sama vaim on india, kui ka eurooplas salvatsionistis — see on sama ümbermaailma ulatuv Päästearmee. Ka koosoleku ajal palava päikese all oli väga kirju publik, aga auline päästmis- ja pühitsus-sõnum rääkis ka nende südameile ja igast kastist tuli inimesi ette kahetsuspingile. Esimesel pühapäeval aandasid kuuskümmend kolm hinge kahetsuspingil.

„Kuigi tapad mu keha — mu hing on Jeesuse päralt."

Ärkamisliikumine 300 aastat tagasi Shotimaal.

Iga salvatsionisti ja tegevat jumalainimest vaimustavad alati teated päevilt, mil meie esivanemad evangeeliumi kuulutamise vabaduse eest olid valmis kannatama tagakiusamisi või isegi surma. Ärkamisajad olenevad sageli ka Jeesuse Kristuse sõdurite ustavusest ning püsivusest; järgnev lugu olgu näiteks sellele.

Aastal 1630 — seega rohkem kui kolmsada aastat tagasi — puhkes Lanarkshire'is, Lõuna-Shotimaal tähelepanuäratav usuline ärkamine. Tööriistana tarvitas Jumal kellegi noore shoti kirikuõpetaja, nimega John Livingstone. Ajad olid tõsised; usulised vastolud teravnesid ja ähvardasid kujuneda avalikuks vaenulisuseks.

Suuremeelne Hamiltoni krahvinna.

Ühes väikses külas, Glasgowi ja Edinburgi vahel elas vaga jutlustaja John Home. Ta elutses vanas lagunenud majakeses. Ühel päeval külastas teda ootamatult Hamiltoni krahvinna, kelle sõiduk oli purunenud läheduses. Osakssaanud vastuvõtu tunnustuseks lasi daam ehitada uue maja jutlustajale ja tema perekonnale. Tänumeeles küsis John Home suuremeelselt annetajalt, kas ta kuidagi võiks väljendada oma väärilist hinnangut. Jah, oli vastuseks, ta pidi enese juure palama kellegi teatud jutlustaja, et siis, nagu tol ajal oli Shotimaal kombeks, pidada terve rea koosolekuid. Selle põhjal kutsuti John Livingstone, ja kuna ta oli alles üsna noor mees, näis kõik olevat korras, et ta ennast pisut tagasihoidlikult ülal pidas ega tahtnud enesele võtta vastutust, mis enne oli vanema ja kogenuma õpetaja õlul. Alles pärast korduvat päälekäimist nõustus Livingstone sõna võtma.

John Livingstone'i vägev jutlus.

Olles täidetud teadmisega enese tähtsusetuse üle, võitles ta Jumalaga, ja kui lähenes koosoleku aeg, valdas teda teadvus, et ta ei tohi kohelda Issandat umbusaldusega. Rahva osavõtt oli nii suur, et jumalateenistus pidi üle viidama vanast kirikust surnuaiale. Kirjasõnaks oli Eesekieli r. 36. ptk. 25. salm: „Ja ma tahan teile uue südame ja uue vaimu teie sisse anda, ja tahan kivise südame teie seest ära võtta ja teile lihase südame anda." Üle tunni aja kõneles jutlustaja sellel teemil. Kui ta juba tahtis lõpetada, valdas teda selline Vaimu vägi ja täius, et ta vahet tegematult kõneles veel ühe tunni ja imeliselt liigutas oma kuulajate südameid. Umbes 500 hinge kogesid sel päeval uussündi, ja on teada, et enamik neist jäi truuks lõpuni.

Kui kaheksa aastat hiljem sõlmiti pidulik leping, millega asutati shotlaste liit oma kiriku kaitseks, selgus, et kogu liikumise algus tekkis Lanarkshire's.

Usumees tagakiusajate mööga ees.

On tähelepanu väärt, kuidas Jumal oma rahvast ette valmistas erakorralistele sündmustele. Inimesed, kes olid kogunud tollel suurel ärkamispäeval surnuaiale, ei aimanud midagi tagakiusamistest, mis neil ees seisid, ja nende usu läbikatsumistest. John Livingstone, kes tuhandeid oli kaasa haaranud vaimustuses, pidi kannatama palju häda ja lõpuks minema vangi. Jutustatakse, et ta oleks hukatud, kui mitte sõdurite seas, kes teda pidid vangistama, poleks leidunud mees, kes mäletas seda suurt ärkamispäeva. Ajalugu räägib, kuidas sõdurid ajasid laiali mägielanike koosoleku, mis oli tulnud salaja kokku, et kuulata oma armastatud jutlustajat. Rahvas põgenes igasse külge, kuid jutlustaja jäi kohale ja häbistas oma vahva ja kartmatu olekuga oma tagakiusajaid. Kui üks ohvitseridest mööga üles tõstis tema vastu, ütles ta: „Sa võid surmata minu keha, kuid minu hing on kellegi kõrgema varju all kui sina oled — Issanda Jeesuse, õige kohtuniku varju all keda ka sina pead kohtama ühel päeval."

KINDEL TEADVUS.

INIMESED, kes ei ole uuesti sündinud, salgavad ära Püha Vaimu, sellepärast, et nad ei või „näha Teda". Kindlasti see on põhjuseks, et mitmed naeravad mõttele Vaimu ligiolust — nad „ei näe Teda". Sa võid öelda ilmalikule inimesele: „Püha Vaim elab minus", ja ta vastab sulle: „Ma ei või näha Teda."

Oled sa kunagi kuulnud kellegi vana kristlase kahekõnest vabamõtleja arstiga? Arst kogu oma teadusega tunnistas, et pole olemas hinge, ja küsis: „Kas te olete kunagi näinud hinge?" — „Ei," vastas usklik. „Kas te olete kunagi kuulnud hinge?" — „Ei." — „Kas te olete kunagi haistnud sarnast hinge?" — „Ei." — Kas te olete kunagi maitsnud hinge?" — „Ei." — „Kas te olete kunagi tunnud hinge?" — „Jah," vastas mees. „Ma tunnen üht eneses." — „Hää küll," jatkas arst, „siin teil on neli meelt ühe meele vastu. Ainult üks on teie poolt."

„Olgu pääle," vastas usklik, „aga kas teie olete kunagi näinud valu?" „Ei." — „Kas te olete kunagi kuulnud valu?" — „Ei." — „Kas te olete kunagi haistnud valu?" — „Ei." — „Kas te olete kunagi maitsnud valu?" — „Ei." — „Kas te olete kunagi tunnud valu?" — „Jah."

Just nõndasama on Püha Vaimuga. Kui sina, kes võib-olla lugesid neid ridu huviga, võiksid ainult tunda Tema mõju, siis sa enam ei kahtleks Tema olemasolus, kuigi sa ei või näha Teda.

Komandör Th. Westergaardi külaskäik Eestisse.

SOOME territooriumi juhataja, kol. Th. Westergaard külastas jaanuarikuul Eestit, saabudes Tallinna 19. kuupäeval. Sama päeva õhtul oli meil rõõm auväärset koloneli tervitada Tallinna 2. korpuse ruumis, kuhu seks puhuks oli tulnud ka 1. korpuse juhataja ens. Petersson. Kapten Salmineni sissejuhatavate sõnade järele, millega ta tervitas koloneli tulekut 2. korpusse, kõneles kolonel Westergaard, kes juba 1930. aastal külastas esimene kord Eestit ühes Soome salvatsionistidega. Siis jutustas ta Soome seltsilistele, et Eestis on tõeline Päästearmee, mida nad peaksid nägema. Kolonel tõi tervitusi Soome seltsiliste poolt, oma paremalt käelt, kol.-ltn. Simpsonilt ja abikaasalt, ja oma perekonnalt. Ta jutustas, et tal on seitse last, need kõik on päästesõdurid, kuna viis on isegi päästeohvitserid. Ka puudutas ta lühidalt Soome tööd.

Selle järele tervitas koloneli 1. korpuse juhataja ens. Petersson, tema tulekul Eestisse. Koloneli pikk teenistusaeg on küllaldaseks eeskujuks ja vaimustuseks nooremale põlvele. Kapten Salminen laulis järgnevalt rootsikeelse laulu. Pikemas lõpukõnes piibliteksti üle (Jes. 7:2) rääkis küllaline värisevaist südameist, mis vabisevad vastutuse koormate pärast. Vastutus perekonna ja elumurede pärast paneb meie südame vabisema, nagu metsapuud tormis. Aga ka patu koorem on sageli põhjuseks, mille ees inimeste südamed värisevad. Kolonel mainis, et ta on elanud aastaid vabisevate südamete keskel ja teab, kuidas inimesed ägavad patukoorma all. Aga ta rääkis ka värisevast Päästja südamest, mis lõhkes Ketsemane aias. Tule Jeesuse juure, kutsus ta, Jeesuse värisev süda lõhkes sinu eest, et sulle anda rõõmu ja rahu. Koosoleku lõpul oli kahetsuspingil üks otsiv hing.

Tallinna 1. korpust külastas kol. Westergaard reedel, 27. jaanuaril, ja sellest koosolekust võtsid osa kõik Tallinna päästeohvitserid ja sõdurid. Kahjuks polnud esindajad Soome saatkonnast ilmunud, kuid oli ilmunud õp. Lund ja tõlgina past. Dahl. Kolonel jutustas huvitavaid läbielamusi ja kogemusi oma tööst, mida ta Päästearmees alustas 16-aastase poisina. Tal on tulnud tegutseda Norras, Taanis, Inglismaal ja nüüd Soomes. Eriti Soomes on Päästearmeel suur edu ja leidub palju ohvrimeelseid annatajaid. Vaimulikus kõnes 2. Kor. 9:6—11 alusel näitas kolonel meile, et Jumal võib alati anda kõike vajalist, olgu see siis ainelises kui ka vaimulises mõttes. Meie peame olema usinad vastu võtma rikkusi Jumalalt ja neid edasi andma. Koosolekut jälgis rohkearvuline kuulajaskond, ja see jäi õnnistuseks ja õhutuseks kõigile. Kol. Westergaard viibis Tallinnas veel paar päeva ja jutustas palju huvitavat.

Pyong-Sani hirm.

Usud sa paganamisjoni väärtust?

Selle artikli kirjutaja kõneles ise inimesega, kellest alljärgnevad read teatavad, ja reisis ühtlasi temaga.

Pagan.

TÕUSVA päikese maal, Hivang-Hai provintsis, asub luuleliselt väike küla Pyong-San. Maastik on nii imeline, et see võiks vaimustada kunstniku hinge. Kõik, mida nähakse, mägiahelik silmapiiril, sakilised mäed, mille lumised harjad pilvisse kaetuna osutavad taevale, kõik jätab võõrale võluva mulje. Ilusad orud on õnnistatud rikkaliku lõikusega, ja siin-sääl paistavad õitsevate põldude vahelt pärismaalaste õlgkatustega ütid. Sadandena seisavad säravad liiliad üheteise kõrval, ojad rajavad oma teed nende vahel nagu keev hõbe.

Külas on näha valges riides inimesi, kellest paljud on harjunud meeldiva laisklemisega.

Milline vaade! Kas on võimalik, et selline suurepärane looduseilu on tekkinud alles mõne aasta eest üleskutse mõjul: „Kui sulle sinu isamaa on armas, tapa välismaalased"? Ja kui kahetsusväärt, et need võluvad mägede kõrgused on ebajumalateenistuste ja ohverdamisega „pühendatud" deemonitele ja mägivaimudele, ja kui kahju, et need rahuarmastavad inimesed peavad austama Konfutsiust, kuna Kristus on neile võõras.

Selle ilusa ümbruse keskel elas mees nimega Sin Soon III, kes oli Pyong-Sani rahulike elanike keskel hirmuvalitsejaks ja juhiks kõiksugustele mässajate „kangelastegude" juures. See esimene roimarite seas oli teravaks vastandiks küla rahule ja rõõmsale meeleolule. Pärismaalased pidasid teda niipalju inimolevuseks, kuivõrt ta liikus kahel jalal.

Sin Soon III ei osanud lugeda ega kirjutada. Temal oli, tahaksin öelda, kesköine teadmatus. Ta oli oluliselt kõneluses kui ka ülalpidamises ja soovides metsiku iseloomuga. Tal oli tugev verejanuline vaim. Võiks öelda, et t e m a s e e s o l i p õ r g u.

Kahetsusevalmis patune.

Soon III-dal oli oma kaasinimestele vähe armastust ja jaapanlastele ainult viha, kelle valitsuse all seisab korea rahvas. Ta vihkas neid nagu mürki. Ajal, mil tema viha põles tugevamini, kuulis ta Päästearmeest, mis ikka rohkem ja rohkem levis Koreas, ja teda valdas suur vaimustus selle liikumise puhul.

„Armee! Ah!" ja ta irvitas omapärase rõõmsusega, „see on nimelt, mida meie vajame, et endid vabastada Jaapani ikke alt. Armee muusikakooridega! Nüüd tähendab see vabadust, sarnasust, vennalikkust või surma! Parim, mida ma võin teha, on treneerida Pyong-Sani noorsugu, et nad oleksid ette valmistatud, kui tulevad euroopa ohvitserid." Nii hakkas ta selle asja üle järele mõtlema. Ta kogus enda ümber salga noori tugevaid korea mehi, ja kui see tal oli õnnestunud, saatis ta kutse Päästearmee pääkorteri Seouli,

Küla Tõusva päikese maal.

et saadetaks ohvitser, kes korraldaks tema ettevalmistuse. Keegi leitnant, keda saatis Kim Tong Soo, saabus tema kutsel külla. Nad vaatasid üle Sin Soo III-da koondatud noori, pidasid ühe koosoleku, kuid ei öelnud Soon III-dale midagi tema vaevanägemise suhtes.

Soon III oli väga pettunud, ja tema naljakas rügement häbistatud. „Need inimesed ei kõnelenud millestki muust kui Jeesusest Kristusest. Kes oli too Jeesus?" Soon III oli täiesti oodanud, saada selles armees seersandiks, ja nüüd ta avastas, et Koreasse saabunud olid armastuse, aga mitte sõja armee.

Soon III sulges tugevalt kinni oma silmad, milles säras kurjus ja toorus. Teda oli naeruvääristatud, ja ta andis seda rahvale teada, et need „järeletehtud" sõdurid olla võitlemiseks arad. Kõik tema sõjalised lootused olid kokku langenud nagu kaartidest maja. Leitnant pidas teda suureks kurjuseks, kuid Kim Tong Soo lootis.

Ja tema oma maheda häälega ning armastava südamega külastas teda sageli, palvetades ühes temaga. Nii väga tundis Kim Tong Soo oma hinges vastutust oma kaasmaalase päästmise suhtes, et ühel päeval, kui tema ja ta leitnant reisisid tolmusel maanteel, palus ta oma vaimujõud hoovata uues suunas. Jumala poole, et Ta kõneleks Sin Soon III-da pimeda hinge vastu.

Palve võib inimsüdameis sütitada tuld, ja seda tegi palve tolmusel maanteel; sest on teada, et samal ajal muutus vihase mehe südametunnistus rahutuks, ja varsti põlvitas ta ühel tähtsal päeval oma poolehoidjate hirmuks Päästearmee kahetsuspingil Pyong-Sanis.

Jutlustaja.

Jutlustajana oli Sin Soon III nüüd Issanda teenistuses sama tegev, nagu pagan oli kord toiminud kurjavaimude mõju all. Täis vaimustust lasi ta ka nüüd pärast pöördumist oma vaimujõud hoovata uues suunas. Kuid peab ütlema, et Sin Soo III, nagu mõni jutlustaja tavaliselt, ei ole ilusate sõnade meister. Ta andub kogu hingega asjale, mida ta teenib. Jumal tarvitas teda imeliselt, ja mitmed korea korpused avati tema juhatusel.

Üks tähelepanu äratanud sündmus juhtus ühenduses tema tööalustamisega kuskil väikeses külas, kus ta paljuid hingi tohtis juhatada Issanda juure. Paganlised korealased kandsid nimelt patsi ja keerasid selle päälaele sõlme. Ka selle maakoha ümberpöörnud sällitasid oma patsid. Sin arvas, et see võiks rohkem soodustada tagasiminekut. Tema silmad sädelesid, ja ta kogus kokku oma ümberpöörnud ning ütles neile, et nad peavad oma juuksesõlmed maha lõikama.

„Meie oleksime oma juuksepatsid ära lõiganud", ütlesid nad, „ainult meil pole Päästearmee mütse, et võiksime pääd katta, ja meie ei või ju võtta oma kübaraid." Kuid nende nägudest võis lugeda, et nad ei rääkinud tõtt.

„Selles asjas ärge vaevake oma pääd mõtetega," vastas jutlustaja. „Päästearmee mütsid saan varsti teie jaoks." Ta kirjutas kohe pääkorteri Seouli ja sai varsti teatud arvu mütse. Ta asetas mütsid platvormile ritta ja kogus kokku siis oma ümberpöörnud.

„Seltsilised," ütles ta, „mütsid on saabunud; igaühele on üks müts. On aeg lõigata ära teie juuksepatsid."

Nüüd muutus usklike tähelepanu äkki käraks. Nad silitasid hoolikalt oma juukseid. Kuid Sin Soon polnud mees, kes võttis ette midagi ja ei viinud läbi ... ta oli ühtlasi kaasa toonud pika noa.

„Nüüd," ütles ta, „esimene, kellel pean patsi äri lõikama, astugu ette."

Ükski ei vastanud.

Kuid vaikus sütitas Sini temperamendi samuti nagu tuli süütab püssirohu. Ta haaras esimese kena juuksepatsi; nuga vuhises õhus ja eraldas patsi pää küljest mehelt, kes käte ja jalgadega vastu pani. Jälle liikus nuga õhus, ja teine pats oli pää küljest eraldatud. Kui selle kohta levis kuuldus, ruttasid külaelanikud ja pärismaalased nii ruttu kui võisid koosolekuruumi, et takistada oma noortel patside äralõikamist. Kuid nuga ei peatunud lõikamises, ja üks juuksepats teise järel langes maha.

Et seda pikka lugu teha lühidalt — enamik neist sai kristlasteks.

Ja kui sa täna võiksid vaadata selle kord kasutu mehe koju, kes olles pagan, muudeti jutlustajaks, siis võiksid näha grupi väikseid Sin Soon'e, kes plaksutavad käsa ja laulavad:

„Nal sarung hassim,
Nal sarung hassim,
Nal sarung hassim,
Sung kyung a sussona."

(Jah, Jeesus armastab mind).

Ja see on põhjuseks, miks meie usume, et on vaeva väärt ka paganamaadele viia armuõpetuse sõnumit.

Õndsam on anda kui võtta.

ÜLAL mäeharjal oli allik, mis saatis oma vee väiksesse ojakesse, ning ütles sellele: „Rutta nüüd mäest alla ja saada vesi jõkke, mis voolab all orus."

Väike oja tõttas allamäge, et kanda edasi vett jõkke, ja teel ta möödus paigalpüsivast tiigist.

„Halloo," hüüdis see, „kuhu sa lähed nii suure kiiruga?"

„Ma ruttan jõeni selle veega, mida Jumal on annud mulle."

„Ah sa oled nii rumal," ütles tiik. „Kas sa ei tea, et suvi läheneb, ja kui sa annad ära kõik oma vee, siis sa kuivad ära suvekuumuses."

„Hää küll," ütles oja, „kui ma pean surema nii pea, siis ma tahan töötada nii kaua kui on veel päev. Kui ma kaotan oma varanduse, siis on parem tarvitada seda kõige kasulikumalt nii kaua kui oman midagi. Nägemiseni."

Nende sõnadega ruttas oja edasi, kandes enesega kaasa õnnistusi ja rõõmu.

Suvekuumus saabus. Aga puud, mis kasvasid oja kaldal, levitasid oma käharaid varjavaid oksi varjuks ojale, sest et ta oli neile ennem õnnistuseks ja jahutuseks. Linnud jõid oja selgest veest ja laulsid temale kiitust. Karjaloomad väljalt tulid meeleldi oja kallastele. Ning nii ta voolas edasi, õnnistades teisi ja võttes vastu õnnistusi.

Aga kuidas läks ettevaatliku enesearmastava tiigiga? Ta ei uskunud, et õndsam on anda kui võtta. Ta pidas oma vee ainult enesele. Ta muutus paksuks, haisevaks ja ebatervislikuks. Temast ei tahtnud ei linnud ega loomad. Isegi konnad hüppasid minema temast. Ja kui päike paistis ikka tulisemalt, kuivas tiik täiesti.

Aga kas väike oja kuivas ära? Ei, Jumal hoolitses tema eest. Oja kandis oma vee edasi jõkke, ja jõgi jälle omakord merde. Ja kui päike soojendas merd, siis temast tõusis aur, mis moodustas pilved, ning pilved tühjendasid endid mägedes. Allik mäetipul sai uut vett ja kuigi ta andis enesest ära nii vabatahtlikult ja rikkalikult, siiski ta kunagi ei kuivanud.

Ja sina — kellele sarnaned sa enam, kas tiigile või ojakesele?

Komandör MILDRED DUFF ülendatud ausse.

ÜKS tuttavamaid Armee naisvõitlejaid, komandör Mildred Duff, sai kutse kõrgemale teenistusele. Ta tuli Päästearmeesse Londonist aastal 1886. ja on olnud suureks õnnistuseks rahvale isiklikul kokkupuutumisel, kui ka oma raamatutega ja kirjutustega.

Komandör andis enese Jumalale seitsmeteist aastasena. Ta külastas koosolekut väljaspool Londonit, kus toored mehed, kes ümberpöörnud, andsid oma tunnistusi. Koosolek mõjus temale väga ja ta pidi mõtlema sellele kogu öö läbi, ja järgmisel hommikul, enne kui sõitis tagasi Londoni, andis ta enese tervelt Jumalale. Sõites tagasi rongis, tundis ta, et peab andma mingisuguse tunnistuse, võttis välja oma piibli ja luges seda, näidates sellega, et ta on jumalalaps.

Viimastel aastatel oli ta pajukil, kuid tema mõju on levinud üle kogu maailma. Ta karjäär algas rahvusvahelises pääkorteris, siis oli ta sõjakoolis Rootsis. Pääle selle oli ta Londonis slumitööl ja aastal 1897. sai „All the World" (Kõik maailm) väljaandjaks. Pääle selle toimetas ta „Noort Sõdurit", „Võitlejat", „Elupääste skaut ja gaidi", „Rahvusvahelist grupikoosoleku tekstiʼ ja „Liivakasti grupi ülesandeid". Nii pühendas ta suurima osa oma ajast noorsoole. Tema põhjalikkuse ja täpsuse vaim on mõjutanud väga palju Armee kirjandust. Tema sulest on ilmunud ka suur arv raamatuid, millest „Piibel tema tegemises" on tuttav „Sõjahüüu" lugejaile.

Komandör Duff on rännanud ümberringi Euroopa mandril, Põhja-Ameerikas, Ühendatud riiges ja Kanadas. Kuigi ta ise on lahkunud meie ringkonnast, siiski püsib mälestus alaliselt.

Sõda läheb edasi Tallinna 2.

...üks palve aitab veel,
ja tema ahel murdub siis,
ja taevas maa on rõõmsad kõik,
et patust pääses hing.

See, mida laulja ütleb, on olnud läbielamine viimaste nädalate jooksul. Me oleme tunnud Jumala Vaimu ligiolu, Tema õnnistusi ja rõõmu, mis saab osaks päästmisel. Õhtu õhtu järele on meie saal olnud täidetud rahvaga, kes tahavad kuulda laule taevast ja tunnistusi Jeesusest ja Tema väest.

Meie rõõm oli suur, nähes hingi ristiʼ all. Meie oleme võinud suurendada oma hulka mõne nekrutiga. Kuid on veel palju, keda peaksime võitma Kristusele.

Jumala jõus meie tahame teha oma kõige paremat ja minna edasi püha ristilipu all.

J. Salminen,
kapten.

Tänuandmise ja tervituste koosolek

Päästearmee 5. aastapäeva puhul Eestis peeti esmasp., 2. jaan. 1933.

Juba mõnda aega oodati seda tähtsat õhtut, mil Päästearmee Eestis võib tänuga Jumala vastu tagasi vaadata oma 5-aastasele tegevusele. Esmaspäeval, 2. jaanuaril koguneti sellel eesmärgil 1. korpuse ruumesse, kuhu oli ilmunud saalitäis rahvast. Ka olid palutud osa võtma ja tervitusi tooma mitmete usuühingute esindajad. Tänukoosolek algas tõelise tänulauluga, „Jumal on hää", mille järele kummarduti ühisele palvele, mida juhtisid kapt. Salminen ja 1. korpuse laekur Kütt. Kooris „Mured ja koormad jäta kahetsuspingile" väljendus see, mida Päästearmee on viie aasta kestes tahtnud pakkuda inimestele: vabanemist patudest ja muredest. Sissejuhatuseks luges ltn. Bernadt päevakohase Taaveti laulu 24. Ensain Petersson, 1. korpuse juhataja, oma avakõnes märkis ära, et viis aastat on lühike aeg, kuid selle aja jooksul on Jumal Päästearmee tööd Eestis auliselt edasi viinud, on annud võite ja hiaged on tulnud risti alla. Meie sihiks oli hingede päästmine. On rõõm näha, kuidas hinged algavad uut elu. Viis aastat tagasi polnud siin sellist suurt hulka „vere ja tule" sõdureid. Meie oleme tänulikud Jumalale saadud võitude eest.

Pilt aastapäeva koosolekult. Esireas külalised.

Pärast üldlaulu „Oh kuula, hing" anti sõna külalistele tervitusteks. Esimesena kõneles tervitussõnu metodisti õp. F. Tombo Jes. 38:12 alusel. See on rõõmusõnum, et oleme äraminejad. Ka Päästearmee, kes alustas kord tööd, lõpetab selle ja läheb Kuninga ette. Meie elu on kui karjase maja, mis ei püsi paigal. Ja ta on ka kangakudumine. Kelle käes on meie elu kangaspuud? Kes on vaim, mis meid valitseb? Kristus on kangur, kes on võtnud enese kätte meie elu kangaspuud. Palju inimesi on, kelle südames ei ole Kristust. Teie aga, päästesõdurid, olete annud oma südame kangaspuud Kristusele. Sellepärast võite kiita Jumalat pasunate ja trummide ja lauludega. (Taav. laul 47.) Matusesalmist saab meile seega juubelisalm. Ajad ja olukorrad lõpevad, kuid püsima jääb see, mida teeme Kristusele.

Külalise sõnu kinnitas koor „Minu hinges kõlab rõõmulaul". Teiseks ütles lühikese tervituse vabakoguduse vanem K. L. Marley, selle aluseks võttes Ülemlaul 4:15—16. Meie elame Armeega naabruses ja oleme ühiselt rõõmsad. Jumala õnnistuse allikas peab alati jooksma meie tervitusi brigadör Johansonilt, kol. ltn. Simpsonilt, adj. ja pr. Molinilt, Jeesuse jüngrite koguduselt (1. Kor. 15:58) ja haigelt seltsiliselt E. Niemannilt. Edasi laulis diviisi-komandör adj. Lockyer ingliskeelse soolo-laulu, kooriga eesti keeles: Jeesus vaid võib tuua rahuldust... Diviisikomandöri laul ja kontsertiina soolod on salvatsionistidele Tallinnas alati vaimustuseks, päälegi kuuldes temalt eestikeelset hääldamist.

Viimaseks külalisekstervitajaks oli vend P. Sink noorte C. E. ühingute liidu ja kristliku raudteelaste ühingu poolt. (Eebr. 13:20,21.) Päästearmeesse suhtusid paljud töö alul kahesuguselt. Arvati, et Armee ei või Eestis pinda leida tema omapäraste töömeetodite tõttu. Teised jälle tundsid sellele kaasa ja pooldasid liikumist. Armee omapärane tööviis on küll mitmeid eemale tõuganud, aga teisi ligi tõmmanud ja palju sõpru võitnud. Eriti on tähele panna töökorraldust sotsiaalalal, mida teised ringkonnad on jätnud rohkem kõrvaliseks asjaks. Armee on hädalistele ja viletsusse langenutele tõeliselt avitavaks käeks. Päästearmeel on lõpul kaks sümboli evangeeliumist — veri ja tuli. Jeesuse Kristuse veri on teid puhastanud, ja sellepärast kuulutage seda puhastust ka teistele. Kandke südames Jumala Vaimu tuld, ise olles pannud kõik altarile. Tehke edasi seda ennatsalgavat tööd vere ja tule märgi all. Sellele kõnele oli kohane Asutaja laul „Oh päästmise jõgi", mida laulsid innuga kõik, kelle hinge on voolanud päästmise jõgi ja kes on läbi elanud puhastavat vereväge.

Lõpukõne pidas diviisi-komandör adj. Alf. Lockyer, tänades külalisisõpru nende tervituste eest. Meil kõigil on ühised sihid ja püüded. Jumal on kutsunud ellu Päästearmee inimeste päästmiseks. Meie soovime, et kõik võtaksid vastu päästmise ja saaksid päästesõduriteks. 1865. aastast alates, millise aja jooksul maailm on muutnud oma suhtumist meile, on töö läinud edasi. Jumala Vaim on meiega. William Booth andis kord oma elu Jumalale, kuigi teda peeti alul rumalaks, ja sellest pääle on Päästearmee kasvanud, kuid siht on jäänud samaks. Selle sihi pärast saame kõigeks kõikidele. Kõikjal valitseb Armees ühesugune vaim. Kui mina tulin Inglismaalt Eestisse, märkasin seda kohe siinsete salvatsionistide juures. Meie keskel valitseb armastus, ja me töötame mitte väe ega rammu läbi, vaid Jumala Vaimuga.

Tänukoosolek lõppes palvega, mil selle õhtu mälestuseks tulid kahetsuspingile neli hinge. Koosolek jättis hää mulje ja paljudele said elavaks elamused ligi viis aastat tagasi.

H. J.

Meie võitlusväljalt.

Tallinna 1. korpus.

Meie võtsime vastu uue aasta palvega ja kindlama otsusega minna edasi ja teha midagi rohkem hingede päästmiseks. Pühitsuskoosolekul tulid 42 hinge halastusetroonile, et uuendada oma töötusi, otsida pühitsust ja jõudu oma hingele. Õhtusel päästmiskoosolekul tundsime Jumala ligiolu, ja nähtav tagajärg oli 7 kahetsevat hinge risti all. See oli näide, et Jumal on vägev ka uuel aastal ja Ta ilmutab ennast neile, kes otsivad Teda. Meie täname Jumalat uueaasta esimese päeva auliste võitude eest. 5. aastapäeva puhul näitas ka noorsugu, et tema tahab teenida ja jälgida Jeesust. Noorsoo demonstratsiooni kava oli vaheldav: lapssõdurite esinemine pärgade harjutustega, soololaule, duettlaul, noorsoo leegioni laulukoor laulis ens. Peterssoni juhatusel, kõne piiblist jne. Meie hindame noorte tegevust, sest noortest oleneb meie tulevik.

Tähelepanuäratav koosolek oli kolmekuninga-päeva pärastlõunal. Kava oli rikkalik: koorilaule, soololaule, keelpilli-laule jne. Ensain Petersson, kes juhatas koosolekut, rääkis päevakohaselt ja tõi meie silmade ette huvitava loo, mis nii ligidases ühenduses Jeesuse sündimisega. Koosoleku külastajate arv oli hää.

Armees on alati rõõmupäevad, kui meie hulk suureneb, ja reedel, 6. jaanuaril meil oli sarnane hõiskeaeg, sest 14 uut sõdurit andsid oma püha vande Jumalale ja Armeele. Silmapilk oli väga haarav ja jääb meie armsatele uutele seltsilistele elueaegseks mälestuseks. Kava oli sisukas, kuid eriliselt huvitav oli kuulda uute seltsiliste tunnistusi täielisest ja aulisest päästmisest. Koosolekul võeti ka vastu ohvrit, kui andi sõpradelt ja seltsilistelt 5. aastapäeva puhul, mille tagajärg oli hää. Koosoleku lõpetus oli täis tuld ja üheksa hinge alandasid endid, et otsida päästmist. Halleluuja!

Sellega lõppes meie aastapäeva pühitsemine, ja meie kiidame Issandat nende päevade õnnistuste eest. Kindlasti oli see auline algus uuele aastale, mis on täidetud suurte võitudega Jumala töös meie seas.

Kõik ohvitserid, sõdurid, nekrutid, ümberpöörnud ja sõbrad oleme kindlasti otsustanud teostada meie suurt mottot: „Eesti Kristusele!"

Laulud.

1.

1. Vaata, patune, valgus auline Särab ristist vastu sul. Kui Ta kannatas, voolas risti päält Veri, mis meid puhtaks teeb.

Koor: :,: Tule sa!:,: Jeesus seisab kutsudes. Sinu pärast ta raskelt kannatas. Siiski võtab Ta vastu veel sind.

2. öösel pimedas palus haledalt: „Sündku Isa tahtmine!" Tema pale pääl verehigi sääl Nõretas Ketsemanes.

3. Jeesus seisab nüüd raskeis haavades. Kuule, Tema kutsub sind: „Hing! — end andsin ma sinu pärast ka, Anna südant praegu sa!"

4. Tule rutates, palu südamest, Oma patud tunnista. Tema jalge ees hingest paludes Leiad andeksandmist sa.

2.

1. Issand, nüüd ma Sulle annan Oma elu täiesti, Sest et Sinu arm mult nõuab Kõik, mis annud Sa. Võta minu süda tervelt: Armastada tahan Sind; Hoia mind Su väega ikka, Et Su tahtmist teen.

Koor: Au ja kiitus, hosianna! Kõik ma andsin Jumalal. Ta mind tõesti on päästnud, Veres puhastand.

2. Võta minu tahtmist tervelt, Midagi ei taha ma, Kõik nüüd olgu Sulle antud, Mis ma omandand! Issand, võta vastu seda, Mis nüüd Sulle ohvriks toon. Oma elu annan Sulle, Sa mul annud ta.

3. Püha Vaim, Sa oled näit'nud, Et ma nii kõik andma pean. Püha veri, mis on jooksnud, Mind ka pühitseb. Püha Isa, näita enam Oma väge, armastust; Jää mu juure igavesti, Ära jäta mind!

3.

1. Südamest laulgem Jeesusele, Elu Ta ohvriks toond kõigile. Surmaga meie süüd kustutas, Ristil kõik lunastas.

Koor: Surma, patu Jeesus võitnud on, Üles tõusnud võiduvürstina. Päästmise lätte avanud Ta, Meil' eluleiba toond.

2. Meie eest surma astusid Sa, Armastust, elu andsid meil' ka. Viimne tund vaevas Sind hirmus piin, üksinda olid siin.

3. Au sisse läksid — halleluja, Kiitus nüüd olgu Issandale! Laulame kiitust Jeesusele, Mäed, künkad, hõisake!

4.

1. Armuõpetus veel kõlab: Jeesus suri risti pääl. Arm veel täna vabalt voolab Rikkalikult kõigile. :,: Vend, oh vaata :,: risti pääle ülesse :,:

2. Rahupalka võid sa leida, Päästja süles hingata. Hinge võid veel täna päästa, Patust puhtaks saada ka. :,: Ära viibi :,: täna on veel armuaeg. :,:

3. Ehk küll armu paljud saanud, Miljonid on päästetud, Siiski armuallik voolab Jeesu haavust sullegi. :,: Elu sulle pakutakse, Jeesus suri kõigi eest. :,:

5.

R. M. 36.

1. Mu lõbud olid patused Maailmas elades, Kuid siis mu vaadet valgustas Sääl Kristus — Püha Tall.

Ah, Sa Isa Püha Tall, Sa ohver Kolgatalt, Kes ristil olid surmani, Et teha mulle hääd.

2. Ma nägin Teda ristipuul, Täis surmavalu, verd. Kui tume pilv mind kattis sääl, Nii seistes risti all.

3. Mu viimse hingetõmbeni Mul meeles Tema pilk, Ta surmas nägin oma süüd, — See südamesse läks.

4. Ja teine pilk mul ütles: „Laps, Mul anna südame. Mu veri sindki lunastas, Ja surm viis elule."

5. Ma tõusin püsti puhtana Ja Vaimu väge sain. Oh Jeesus, Sind ma jälgin nüüd — Sa oled austusväärt.

6. I. M. 415 (uus).

1. Pimeduse-oru teedel Sõjamehed oleme, Põrgu pääle tormamisel' Võites vastu astume. Sammust sammu, ühtlasi, Kohkumata julgesti, Ka enesest ja patust priid, nii laulame.

Ei mõõgaga ja kilbiga Me surma kardagi, Kui me võidurikast ristilippu näeme; Sest kostku nüüd me sõjahüüd Ka põrgu kiustekski, Kuni tema pääle tõlest võitu saame. Võitke! Võitke! Vahvast võideldes. Võitke! Võitke! Võidukroon ootab teid ju ees!

2. Raskes kannatuses vaatke Verist, ristilöödud meest; Uuesti siis jälle andke Temale kõik selle eest. Sõjariistus, vaprasti, Hinged tulest kiskuge, Nii et maailm end kastaks Päästja veresse.

3. Ärge pöörge rahva poole, Kui maailma teid irvitab; Sest üks päev ju tuleb teile, Mis kõik võitjad chitab. Olgu võitius tuline, Võiduhind on auline; Sest Issand annab elupalmid võitjale.

7.

1. Läbi maade käime väes. Vaimumõõka hoides käes, Võitlustunnil palvetades valvame. Armutiivul lendame, Hingi surmast päästame, Valgust hoides neile jõudu anname.

Võitva Jumal-Pojaga, Kes meid pesnud verega, Häda säästes, Patust päästes, Läbi maade käime väes.

2. Oma valgus-Issandat Kõigest hingest teenime, Tema käsivars toob päästmist vaestele. Nad Ta rinnal toetuvad, Tema rahu maitsevad, Andestust Ta tõotab halvemalegi.

3. Läbi maade liigume, Patuväge võidame, Päästjal' kiitust toome ikka hõisates. Kui siin võitlus lõppenud, Miljonid on võidetud, Näeme võitnud sõpru, kes ju läinud eel.

Komandör Gunderseni külaskäik Eestisse.

Laup.	18. veebr.	Tallinna 1.	7.30	Päästmiskoosolek.
Pühap.	19. „	„	10.30	Pühitsuskoosolek.
			7.00	Päästmiskoosolek.
Esmasp.	20. „	„	7.30	Loeng „Päästearmee algus, levimine ja praegune seisukord Skandinaavias ja teistes Põhja-Euroopa maades."
Teisip.	21. „	Tallinna 2.	7.30	Päästmiskoosolek.
Kolmap.	22. „	„	7.30	Loeng „Mõned õpetused minu elust."
Neljap.	23. „	Tartu	7.30	Loeng „Päästearmee algus, levimine ja praegune seisukord Skandinaavias ja teistes Põhja-Euroopa maades."

MEIE VÕITLUSVÄLJALT.

Tartu korpus.

Möödunud kuu oli päästesõduritel aeg täis võimalusi, millest omatud tõiseid sõjakogemusi. Seistes alalises ägedas võitluses, on Jumala jõuallik see, kuhu oleme rutanud, et saada karastust väsinud hingele ning kohendada relvu. Korpuse saal on sageli täis rahvast, kelle hingedesse püüame vajutada päästmise tõde. Oleme läbi elanud õnnistatud koosolekuid, kus hinged on võidetud Kristusele. Päästesõdurite hulk kasvas, kui üks noor naine vannutati lipu alla. —

Jõulupühadel külastas Tartu korpust härra H. Jänes, tuues kaasa õnnistusi. Tema laulude ja kõnede läbi tärkas mõnelgi igatsus pöörata tagasi isamajja.

Rõõmustasime, kui 30. dets. m. a. viibis meie keskel diviisi komandör; nagu alati jagas ta meile julgustust ja vaimustust ühises sõjas. Kui kogunesime uuel aastal esimesele sõdurite koosolekule, oli igaühel võiduröõm hinges, sest tukid olid tulest kistud. Kaks noormeest võeti vastu nekrutiks, kellele ütlesime teretulemast meie ridadesse.

H. Eimann, ltn.

MÕÕGA JA KILBI BRIGAAD.

Piiblitekstid veebruaris.

Matteuse ev.		13. E.	7:13—20
1. K.	2: 1—12	14. T.	7:21—29
2. N.	2:13—23	15. K.	8: 1—13
3. R.	3: 1—17	16. N.	8:14—22
4. L.	4: 1—11	17. R.	8:23—34
		18. L.	9: 1— 8
5. P.	4:12—25		
Kristuse riigi seadused.		19. P.	9: 9—17
		20. E.	9:18—26
		21. T.	9:27—38
6. E.	5: 1—12	22. K.	10: 1—15
7. T.	5:13—26	23. N.	10:16—31
8. K.	5:38—48	24. R.	10:32—42
9. N.	6: 1— 8	25. L.	11: 1—15
10. R.	6: 9—23		
11. L.	6:24—34	26. P.	11:16—30
		27. E.	12: 1— 8
12. P.	7: 1—12	28. T.	12: 9—21

ERILISED PALVEAINED.

Veebr. 5. Hiina.
„ 12. Mere- ja sõjavägi.
„ 19. Kõigi maade vangid.
„ 26. Meie enesesalgamise pingutus.

Aidake meid, et aidata teisi!

Päästearmee rahaline korjandus veebruaris ja märtsis.

KOORID.

1. Ilus Jeesus, ilus Jeesus, Pärl, kaua otsitud, oled Sa mul. Ilus Jeesus, ilus Jeesus, Rõõmuga hõisates tervitan Sind!

2. Mured ja koormad kõik siia too, Jäta neid kahetsuspingile; Jeesus su koormad kõik kergendab, Kus leiad sõpra kui Jeesus?

3. Mul on nii vähe anda Sull', See eest, et Sina oled mul. Mul on nii vähe anda Sull', Kuid kõik seda võta nüüd.

4. Armu leidub sinu võlale, Veri, mis kõik patud puhastab, Jõud, mis võitu annab igapäev Ka sull', ka mull'.

I. M. 414 (uus).

5. :,: Põrgu kantsid võida tormiga, tormiga :,: Ta vürsti võimu murra, ta teod riku ära, Põrgu kantsid võida tormiga! Au ja kiitus olgu Tallele, Ustavale Võiduvürstile! Au ja kiitus, igavesti, Meie kalli Tallele!

6. Vere läbi, vere läbi On su hing sääl puhastud? Patuköitest vabastud? Vere läbi, vere läbi, Oled õnnis, päästetud, vere läbi!

7. Ligemal' Sul, ligemal' Sul, Auline Päästja, mu püüd. Ainult kui tean, et see tee, kus käin, Mind tõmbab Sul' ligemal' nüüd.

8. :,: õnnistuskanaliks täna mind tee :,: Mu elu kanna, Mul jõudu anna, õnnistuskanaliks täna mind tee.

9. Ma Jeesusega elan, Mu südamest Ei lahku Ta. Ma Jeesusega elan Ja Jeesus minuga.

„SÕJAHÜÜU" VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 42 — Jaanuar 1933.

Ohvitserid:

Ltn. V. Muul 65 eks., ltn. K. Bernadt 50, ltn. S. Muusekant 36, ltn. H. Eimann 25, ltn. M. Blees 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Muus. M. Ernits 32 eks., laekur J. Kütt 30, envoi L. Bakul 30, k.-k. L. Thaling 25, seers. L. Rattik 25, seers. F. Leemann 25, sekr. J. Kanter 25, seers. E. Vikmann 25, sõd. J. Tennen 25, sõber M. Rosenberg 25 eks.

Otsitavad isikud.

Otsitakse Karl Gustaf Ernfrid WOLLERT'i, sündinud Stokholmis 1894. Ta on keskmise kasvuga, kahvatu näojumega. Wollert lahkus Soomest, et vabatahtlikuna võtta osa Eesti vabadussõjast. Rootsi ajalehes ilmus teade: „Korporal Karl Wollert haavatud Narvas."

Kui keegi teab midagi nimetatud Wollertist, siis palume lahkesti kirjutada meie pääkorterisse: Pestišanas Armija, L. Kenina iela 32, dz. 3-a, Riga, Latvija.

„SÕJAHÜÜD" ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 snt. Vastutav toimetaja: envoi L. Bakul.

Väljaandja: Päästearmee.

O.-Ü. „Vaba Maa" trükk Tallinnas, 1933.